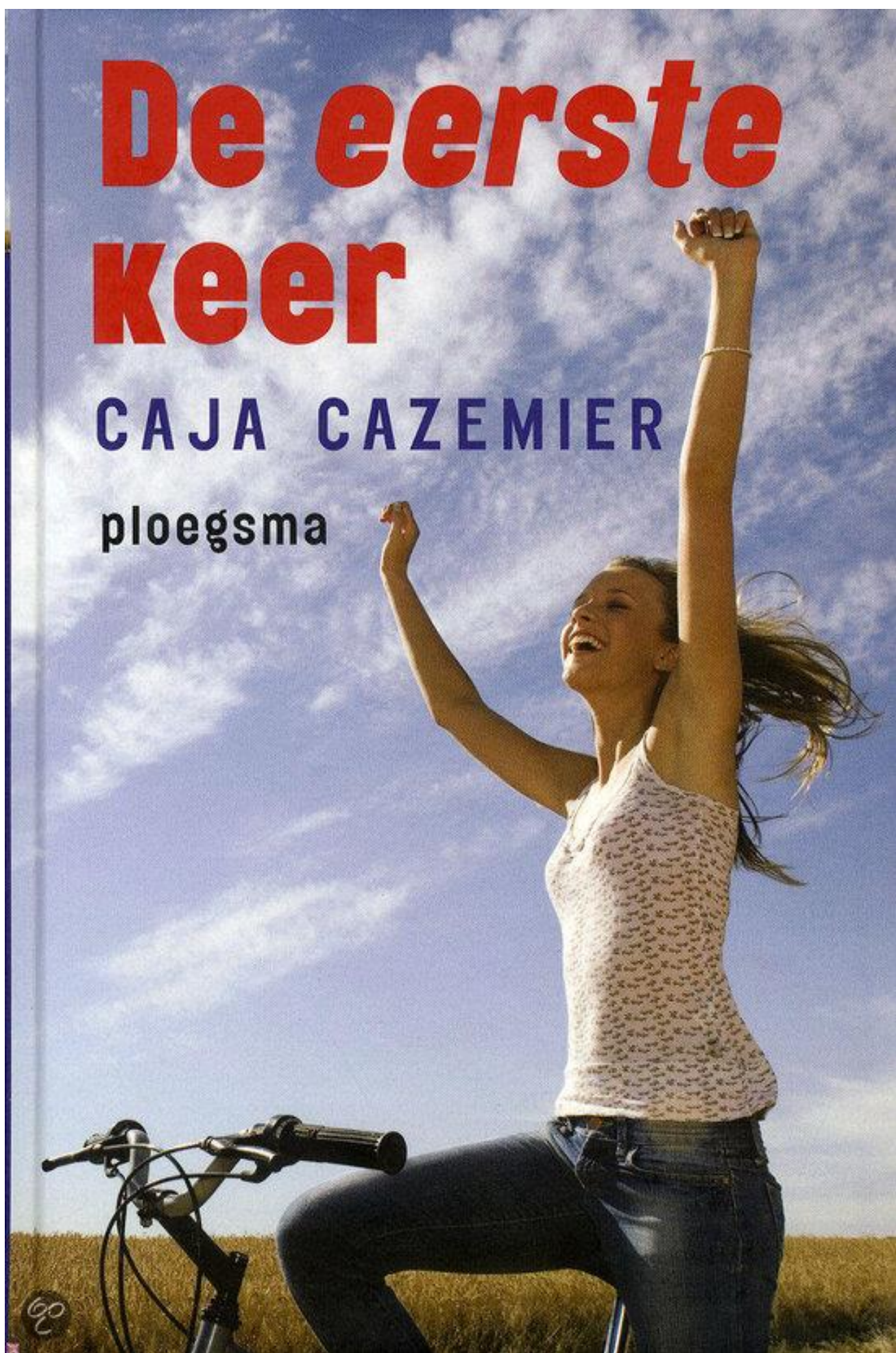

De eerste keer

CAJA CAZEMIER

ploegsma

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.cajacazemier.nl

ISBN 978 90 216 6886 4 / NUR 284

© Tekst: Caja Cazemier 2002, 2011

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Getty Images

Foto auteur: Bertus Molenbuur

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2011

Dit boek verscheen eerder bij Uitgeverij Van Holkema & Warendorf;
voor deze nieuwe uitgave heeft de auteur de tekst geheel herzien.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Eerder

'Ben je sportief? Krijg je een kick van het onverwachte en ben je avontuurlijk ingesteld? Vind je het leuk nieuwe mensen te ontmoeten en ben je ook nog eens zestien of zeventien jaar? Dan is mijn oproep voor jou bedoeld. Ik wil een paar dagen eropuit met de fiets door weer en wind (door Nederland dus). Tentje achterop, slaapzak mee en dan je voorwiel achterna.

Zin om mee te gaan? Ik wil maandag 17 juli vertrekken en zaterdag de 22ste wil ik weer thuis zijn.'

Maartje staaarde naar de woorden op het beeldscherm tot haar ogen ervan traanden. Daar stond precies hoe ze níet was – maar daar stond ook hoe ze graag wilde zijn. Ze was niet erg sportief, ze werd zenuwachtig als de dingen anders liepen dan ze had gedacht, het duurde altijd eindeloos voor ze gewend was aan nieuwe mensen, en avontuurlijk...? Tja... Het enige waaraan ze voldeed was de leeftijd. En toch...

Maartje haalde haar neus op en knipperde met haar ogen. Opnieuw las ze de woorden die de onbekende Jorien op het prikbord van de jongerensite had geschreven waar Maartje tijdens het surfen op terecht was gekomen.

Zou ze direct e-mailen voor ze allerlei bezwaren zou kunnen bedenken? Zou ze gewoon doen alsof ze sponta-

ne, sportieve Maartje was? Kon ze vast oefenen met een nieuw imago, voor later, na haar eindexamen, want haar huidige beviel haar maar matig.

Ze schoof met een ruk haar stoel achteruit en liep haar slaapkamer uit. In de huiskamer stond haar kersverse rapport pontificaal op de schoorsteenmantel. Eén blik erop gaf haar weer dat fantastische gevoel dat ze het toch gered had: ze was over! En nu nog maar één jaar school. Het laatste jaar. Eindexamenjaar! Een woord met een magische klank, alsof ze daarmee al een begin kon maken met een later, spannender leven.

Ze pakte het rapportboekje op en liet haar blik langs de cijfers glijden. Voornamelijk zessen, een enkele zeven en een vijf. Niet goed, niet slecht.

Typisch ik, dacht Maartje. Niet goed, niet slecht. Ze liep naar de spiegel in de gang en tuurde naar haar spiegelbeeld. Niet groot, niet klein; niet dik, niet dun; niet mooi, niet lelijk; geen blond haar, geen donker haar; geen groene ogen, geen blauwe ogen. Van alles een beetje ertussenin.

Dus, onsportief was ze alvast niet en ze wilde graag van zichzelf kunnen zeggen dat ze avontuurlijk was. Als ze meeding, kon ze vast leren wennen aan het onbekende. Dan hoefde ze er ook niet zo tegen op te zien als er nieuwe dingen in haar leven kwamen. Want die zouden na dat eindexamenjaar zeker komen.

Waarschijnlijk had ze geen tijd om te twijfelen. Moest ze niet gewoon deze kans om de lange, saaie zomervakantie te doorbreken met beide handen aanpakken? Haar moeder verdiende niet zoveel, dus ze hadden weinig mogelijkheden om leuke dingen te doen.

Zou ze het nu wel kunnen, van huis weg?

Ze zag dat haar spiegelbeeld bleef waar ze was en haar wenkbrauwen optrok. Wat hield haar tegen?

Het wordt de eerste keer dat ik alleen op vakantie ga, dacht Maartje.

De eerste dag

Op de ochtend van 17 juli sloeg Jorien de wekker al op zijn kop nog voordat hij zou beginnen met zoemen. Ze hoefde niet, zoals anders, nog even te blijven liggen om te bedenken wat voor dag het vandaag was en waarom ze uit bed moest. Ze hoefde ook niet eerst tien tellen te blijven zitten voor ze ertoe kon komen zichzelf in verticale stand te hijsen.

Snel kleepte Jorien zich aan: spijkerbroek, wit hemdje, trui eroverheen. Even liep ze naar het raam om naar het weer te kijken, waar de kleur van de lucht het midden hield tussen blauw en grijs.

De weersverwachting was niet slecht, maar ook niet supergoed. Beetje wind, wisselend bewolkt, en vanmiddag kans op een bui. Haar regenpak, dat nog aan het haakje in de garage hing, moest ze dus wel meenemen!

Maar zij zou niets vergeten. Ze had overal goed over nagedacht, lijstjes gemaakt, zelfs het briefje voor haar ouders al geschreven.

Ze trok de ingepakte fietstas onder haar bed vandaan en controleerde de inhoud, maar ze wist al dat alles erin zat – ze had het eindeloos gecheckt. De rest had ze verstopt in de garage, waar ook haar fiets stond, gepoetst, gesmeerd en nagekeken. Dat had geen achterdocht kunnen wekken, dat deed ze tenslotte vaker.

Ze keek om zich heen en wierp een laatste blik op haar kamer. Haar mobiel lag op haar nachtkastje, een zorgvuldig uitgekozen plek. Ze zou het daar laten liggen: zogenaamd vergeten. Het briefje voor haar ouders, dat in de bovenste la van haar bureau lag, haalde ze op de tast eruit. Haar vingers sloten zich stevig om het vel papier.

Lieve pap en mam,

Jorien deed heel langzaam de klink van de kamerdeur omlaag.

ik ben een paar dagen weg, met vakantie.

Met haar rechterhand aan de leuning en met de fietstassen over haar linkerarm, sloop ze zo zacht mogelijk stap voor stap de trap af.

Maak je geen zorgen over mij,

In de gang vermeed ze de rechterhelft omdat de vloer daar kraakte. Toen deed ze de keukendeur open, die ze een paar dagen geleden had geolied.

ik wil een poosje op eigen benen staan.

Nu was ze in de garage. Voor ze er licht maakte, luisterde ze scherp of ze iets hoorde.

Zoek mij niet. Ik ben zaterdagavond weer thuis. Jorien.

In de plotselinge zee van licht staarde ze naar de woorden die ze de afgelopen week vaak in gedachten had uitgesproken. Eindelijk was het zover.

Maar toen realiseerde ze zich dat ze het briefje nog in haar hand hield. Ze had het op haar bed willen achterlaten. Hier neerleggen dan maar? Of in de keuken? Ze deed de deur naar de keuken weer open en legde het briefje op het aanrecht. Even wierp ze een blik op de keukenklok. Opschieten maar!

Jorien trok de deur zachtjes achter zich dicht en haalde een tweede tas tevoorschijn die ze achter de werkbank had gezet. Eerst moest ze de bagagedragers op haar fiets bevestigen, daarna kon ze de fietstassen vastbinden. Ze had geen enkele argwaan willen wekken, dus de nieuw aangeschafte draagrekken had ze ook verborgen moeten houden.

Haar slaapzak bond ze bovenop. Nu nog haar regenpak ergens in proppen. Kijken waar nog plek was. Haar gympen en fleecjack aan en...

Klaar voor het grote moment.

Zelfstandig. Vrij. Niks en niemand van thuis om zich heen! Terwijl ze de deur van de garage opendeed, die ze ook al had moeten bewerken met olie, bonsde haar hart voor haar gevoel net zo luid als de zes slagen van de kerkklok van het dorp. Mooi op schema.

Ze deed de deur achter zich op slot, klikte de kilometerteller in de houder op het stuur en slingerde haar heen over het zadel.

Rustig reed ze door de stille, slaperige straten van haar dorp, waar niemand ooit iets onverwachts zou doen. Ze had alle tijd voor de kilometers die voor haar lagen.

Om kwart over acht reed Jorien Utrecht binnen, waar ze om negen uur met de anderen had afgesproken. Een voorzichtig zonnetje verwelkomde haar. Het was druk en ze moest haar weg zoeken, want zo goed kende ze Utrecht niet. In de buurt van het Centraal Station ging ze een bakker binnen en haalde een paar broodjes. Daarna reed ze naar het busstation, naar de afgesproken plek. Bij de kiosk kocht ze een bekertje thee en daarmee installeerde ze zich

op een bankje. Ze mocht er natuurlijk niet bezweet uitzien, de anderen moesten niet aan haar merken dat ze er al heel wat kilometers op had zitten. Ze dachten immers alle vijf dat Jorien in Utrecht woonde.

Niet dat ze erom had hoeven liegen, maar deze vakantie was haar idee geweest en zij had iedereen uitgenodigd om kennis met elkaar te maken en om af te spreken wie wat mee zou nemen. Vorige week zaterdag was dat geweest en het lag voor de hand dat haar reisgenoten dachten dat ze hen in haar eigen huis had ontvangen, maar het was het huis van haar nichtje. En dat was hier, in Utrecht.

Jorien nam kleine slokjes van de hete thee, terwijl ze de haast van voorbijgangers bestudeerde. Heel diep zoog ze de vrijheid op, al stonk die hier naar uitlaatgassen – het was zover!

Ineens zag ze de rode auto die langzaam de bocht om draaide bij de laatste bushalte. Jorien schrok. Ach, onzin, dacht ze onmiddellijk. Het kon onmogelijk de auto van haar ouders zijn. Zij hadden geen flauw idee waar ze haar moesten zoeken, als ze al zouden gaan zoeken.

Jasper was de eerste die arriveerde. Jorien zag hem eerder dan hij haar en ze riep: 'Jasper! Hier!'

Hij zwaaide en manoeuvreerde zich tussen de bussen en taxi's door.

'Hai! Gevonden! De anderen zijn er nog niet?'

'Nee, je bent de eerste. Het is natuurlijk ook pas tien over half negen. Wauw, mooie fiets heb je.' Jaloers keek Jorien naar de fiets van Jasper, die glom van nieuwigheid. 'Een echte randonneur!'

‘Zevenentwintig versnellingen,’ zei Jasper blozend. ‘Ik heb er twee jaar voor gespaard. Al het geld van mijn krantenwijk zit erin.’ Hij klonk trots. Terecht, dacht Jorien en ze keek op naar zijn lange, magere gestalte. Zijn wieleroxford leek wel een maatje te groot. Jammer dat er maar twee jongens meegaan, schoot het door haar heen. Twee heel verschillende jongens, dacht ze. Ze keek toe hoe Jasper de gespen van de fietstassen nog eens controleerde, wat volgens haar helemaal overbodig was. Wat twijfelend keek ze naar de blossen op zijn wangen en het stugge rode haar. Nou ja. Dan had ze het maar anders moeten regelen. Jasper, Maartje, Jan-Willem, Donna en Lynn waren de eersten geweest die op haar oproep hadden gereageerd. En al had ze meer mailtjes gekregen, ze had geen zin gehad mensen ‘op zicht’ te laten komen. Dan had ze moeten kiezen en... Nou ja, ze wilde niet te ingewikkeld doen en had alleen wat reservenamen opgeschreven voor het geval iemand na de kennismakingsmiddag zou hebben afgehaakt of als zij iemand niet had zien zitten.

Jorien wees naar Jaspers fietstassen, die duidelijk niet nieuw meer waren. ‘Ben je vaker met de fiets op vakantie geweest?’

‘Vroeger een paar keer met mijn vader. Deze zijn van hem, ik had geen geld meer voor nieuwe tassen.’ Hij legde zijn hand op de rol tentdoek die hij boven op de achtertassen had gebonden. ‘Ik hoop dat een van de anderen straks een stuk tent kan overnemen. Ik ben wat zwaar beladen.’

Gerinkel van een fietsbel deed hen opkijken.

‘Joehoe!’ riep iemand. Daar kwam Lynn aangelopen met

haar fiets aan de hand. Jorien wisselde een vlugge blik met Jasper, die haar opeens het gevoel gaf of ze hem al jaren kende. Ze was ervan overtuigd dat ze hetzelfde dachten.

Lynn droeg een korte witte broek en een strak hemdje dat haar navel vrij liet, met een vestje eroverheen. De felroze kleur stak prachtig af bij haar lichtbruine huid en donkere haar. Om haar knalroze lippen speelde een vrolijke grijns. Ze had alles achter op haar fiets gebonden, een toren van bagage. Naast haar liep haar moeder, nog bruiner dan Lynn, in een rok met een bijpassend jasje. Haar hakken maakten pinnige tikken op het asfalt, wat Jorien op meters afstand kon horen.

‘Zo, daar zijn we,’ zei Lynn. ‘Ik heb er zo’n zin in. Ik vind het zo spannend, zo fantááástisch! Ik sport veel, maar dit is echt een uitdaging! O, dit is mijn moeder.’

‘Dag.’ Lynns moeder gaf Jorien en Jasper een hand. ‘Leuk jullie even te zien.’

‘Mijn moeder heeft me gebracht,’ ging Lynn verder, ‘dan ben ik niet al moe van de kilometers hierheen. Al is het niet ver van ons huis, het scheelt toch weer. Jeetje Jasper, wat een mooie fiets heb jij. Als ik je nou maar kan bijhouden!’

Ze had dus geen nieuwe fiets meer gekregen, zoals ze tijdens de kennismakingsmiddag had beweerd, zag Jorien. Maar zo te zien mankeerde er niets aan haar oude. Jorien keek alleen bezorgd naar haar bagage. Met alles achterop was Lynns fiets uit evenwicht. Bovendien leek het haar vrij veel.

Ze had geen tijd om er verder over na te denken. Voor hen stopte een auto met een fiets achterop. Donna, met

vuilwitte gympen en in een afgeknipte spijkerbroek, stapte uit en groette hen vrolijk.

‘Naar de kapper geweest?’ vroeg Jorien. ‘Leuk!’ Ze wees naar het blonde haar dat in pieken alle kanten uit stond. Alleen de voorste lok, die langs haar voorhoofd liep en achter haar linkeroor verdween, was zwart. Toen Jorien haar vorige week zaterdag zag, had ze lang haar gehad!

‘Coupe anders!’ antwoordde Donna.

Nog twee meisjes, de één een jaar of twaalf en de ander iets jonger, stapten uit. Zeker zusjes van Donna. Haar vader en moeder waren allebei mee en ze groetten iedereen. Daarna werd Donna’s fiets van het rek gehaald zodat ze haar fietstassen op de bagagedragers kon binden.

Op dat moment wees Jasper naar iemand in de verte. ‘Daar is Jan-Willem.’

Jan-Willem kwam ook op de fiets. Wie naast hem fietste, hoefde Jorien zich niet af te vragen. Met dezelfde donkere krullen was hij een dertig jaar oudere versie.

Waarderend nam Jorien Jan-Willem op. Hij droeg, net als Jasper, een complete wieleroefuit. Mooi! Die jongen was trouwens helemaal een plaatje.

‘Hoi, Jan-Willem,’ zeiden ze allemaal.

‘JW graag,’ zei Jan-Willem. ‘Zo noemt iedereen me. Hallo, hallo.’ Het was een hele groep die nu bij elkaar stond te praten. Het wachten was nog op Maartje.

‘Jullie hebben allemaal van die mooie fietsen,’ zei Donna. Zij had een gewone toerfiets met vijf versnellingen.

Jorien keek ernaar. Had ze niet toch als voorwaarde moeten stellen dat je een goede fiets en veel kilometers in

je benen moest hebben? Was het niet beter geweest om meer mensen uit te nodigen die middag?

Ze kreeg een por in haar zij. 'Hè, wat?'

'Net een schoolreisje, zei ik,' zei JW tegen haar.

'Hoe bedoel je?' vroeg Jorien.

'Al die ouders die uitzwaaien.'

Jorien haalde haar schouders op. 'Ze willen natuurlijk zien met wie jij de hort op gaat. Of wij een betrouwbare indruk maken en zo.'

JW grijnsde. 'Jij zegt het. Nou, waar blijft Maartje? Ik wil weg.'

'Anders ik wel.' Jorien voelde zich niet helemaal op haar gemak met die ouders om zich heen. Gelukkig was zij niet de enige die alleen was gekomen.

'Hoe fietsen jullie?' vroeg Donna's vader. 'Wat zijn jullie plannen?'

Jorien pakte haar kaart. Het IJsselmeer rond, hadden ze afgesproken, maar dan ruim genomen. Ze zouden eerst naar Noord-Holland fietsen en dan langs de Noordzeekust. De eerste nacht wilden ze in de buurt van Haarlem kamperen. Over de andere nachten hadden ze het wel gehad, maar ze hadden daarvoor nog geen vastomlijnde plannen gemaakt. Die had zij overigens wel in haar hoofd.

Jasper kwam bij haar staan en even later stonden ze alle vijf over de kaart gebogen.

De vader van JW wees op de kaart. 'Dit is een mooie route om te fietsen.'

'Wij zoeken zelf onze weg wel, pa,' zei JW een beetje geïrriteerd.

'Ik dacht om te beginnen langs de Loosdrechtse plassen,' zei Jorien. 'Akkoord?'

'Hebben we dan de wind in de rug?' vroeg Lynn.

'Natuurlijk,' zei JW.

'Jij zou toch voor de juiste wind zorgen?' vroeg Donna.

'Het is zuidwestenwind,' zei Lynns moeder.

'Daar is Maartje!' riep Donna uit.

Maartje kwam met haar moeder aangelopen. Haar gezicht stond strak, vond Jorien, niet alsof ze een leuke vakantie tegemoet ging. Maar toen ze bij de groep was, lachte ze.

'Hallo, allemaal! Ben ik te laat?' Ze schoof haar rode zonnebril op haar voorhoofd. Het korte haar had ze met rode elastieken in twee staartjes samengebonden en ook haar broek en T-shirt waren rood.

'Zo, nu zijn we compleet!' zei Jorien. 'We kunnen gaan!'

Nog even bleven ze staan praten. JW nam een stuk tent van Jasper over.

'Is dat nodig?' vroeg Lynn toen de beide jongens hun fietshandschoenen aantrokken.

Jasper lachte. 'Nee, maar het voelt wel lekker bij lange afstanden.'

'Ja,' zei JW. 'Anders krijg je pijn in je handen. Na honderd kilometer voel je dat wel, namelijk.'

Lynn trok haar neus op.

Jorien zag Lynns moeder bezorgd naar haar dochter kijken. 'Als je het niet redt, bel je maar, hoor schat. Dan komen wij je halen.'

'Grapje, mevrouw,' zei JW.

Maar ook Donna's vader keek een beetje bezorgd. 'Donna...' begon hij, maar Donna liet hem niet uitpraten.

'Nee, pap, ik red het best hierop,' zei ze. 'Maak je maar geen zorgen.'

Het groepje stond klaar. Maar eerst moesten ze nog op de foto. Na een beetje gehannes stonden ze met hun fietsen op een rij. Donna's vader nam de foto. Tevreden keek Jorien de lens in. Ze stond tussen Jasper en JW in, die er allebei heel professioneel uitzagen. Ze had spijt dat ze niet toch die nieuwe paarse fietsbroek aan had getrokken. Maar ze was bang geweest dat ze als een uitsloofster over zou komen. Morgen zou ze haar fietsbroek gewoon aandoen. En haar handschoentjes zou ze later op de dag al tevoorschijn halen.

'Wie gaat voorop?' vroeg JW.

'Jorien natuurlijk,' zei Jasper. 'Zij kent de weg hier.'

Even schrok Jorien. Daar had ze niet op gerekend! Nou ja, het zou vast wel lukken. Ze had op internet gezien welke richting ze nu eerst uit moesten. En misschien viel het de anderen niet op als ze even verkeerd reed. Ze deed de fietskaart in de houder op haar stuur, sloeg een been over het zadel en haalde met haar rechtervoet de pedaal omhoog. Jasper kwam naast haar staan, JW en Lynn stelden zich achter hen op en Donna en Maartje sloten de rij. Ze konden vertrekken!

'Dag! Veel plezier!'

'Goede reis! Rijd voorzichtig!'

'En sms'en, hè?'

Het eerste stuk ging lekker. De wind kwam van opzij en

Jorien doet een oproep via internet om een fietstocht rond het IJsselmeer te maken. Vijf reisgenoten melden zich aan. Muurbloem Maartje wil zichzelf overwinnen, de stoere JW loopt weg van zijn tweelingbroer, die de band tussen hen verbreekt door naar Amerika te vertrekken; Donna heeft liefdesverdriet, Lynn vlucht voor de dwingende ambities van haar ouders en Jasper zou graag wat minder onzeker zijn. En Jorien zelf, wat voor geheim heeft zij...? **Voor allemaal is het de eerste keer dat ze zonder ouders op reis gaan. Voor sommigen is het de eerste keiharde confrontatie met zichzelf. En voor twee van hen wordt het de eerste keer seks.**

**Caja Cazemier:
winnaar Jonge Jury 2008!**

ploegsma
kinder- & jeugdboeken

ISBN 978-90-216-6886-4

9 789021 668864

